

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

15 Уп. 78/16

Дана 27.10.2017. године

Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ..., кога заступа Вук Ранковић, адвокат из Београда, ул. Радивоја Кораћа бр. 4, за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда 13 У. 27307/10 од 10.06.2011. године, у правној ствари престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.10.2017. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је дана 23.06.2016. године, поднео Управном суду тужбу за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Управног суда 13 У. број 27307/10 од 10.06.2011. године, којом је одбијена његова тужба поднета ради поништаја решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 број 118-1-69/10 од 26.08.2010. године којим је одлучено да тужиоцу, као полицијском службенику, престаје радни однос са 30.08.2010. године, због безбедносних сметњи.

У тужби за понављање поступка од 23.06.2016. године допуњеној поднеском од 24.06.2016. године, коју подноси на основу члана 56. став 1. тачка 7. и члана 57. Закона о управним споровима, тужилац наводи да су пресудом Европског суда за људска права од 12.01.2016. године која је објављена у “Службеном гласнику Републике Србије” број 53/2016 од 07.06.2016. године, усвојене преставке три држављана Републике Србије, бивших полицајаца, којима је исто као и тужиоцу престао радни однос код туженог због тога што је против тих лица, као припадника МУП-а, покренут кривични поступак због основане сумње да су извршили кривично дело а да су та лица касније ослобођена кривичне одговорности. Сматра да је пресуда Европског суда за људска права од 12.01.2016. године од утицаја на законитост правноснажно окончаног управног судског поступка и у овом случају јер је спорно решење туженог донето на основу члана 168. Закона о полицији, услед наступања безбедносних сметњи из члана 111. Закона о полицији. Како је правоснажним решењем Првог основног суда у Београду, К. 14522/10 од 17.06.2011. године кривични поступак према тужиоцу обустављен, то сматра да су у конкретном случају испуњени услови за

понављање поступка јер из наведене одлуке Европског суда за људска права произилази да је Министарству унутрашњих послова дато дискреционо право да одлучује о отказу полицајаца против којих је у току био кривични поступак али да нису дате никакве смернице како да се то дискреционо право примењује у вези са последицама ослобађања полицајаца од кривичне оптужбе. Како Закон о полицији није уредио правно дејство ослобађајуће пресуде то тужилац сматра да се управни спор мора решити применом других прописа и начела, односно, применом права на рехабилитацију из члана 35. Устава Републике Србије, који признаје право на рехабилитацију лицу које је незаконито лишено слободе а које право подразумева и накнаду штете чији је један од видова и реституција. Реституција се у конкретном случају може постићи једино враћањем тужиоца на рад, а што произилази и из става који је заузео Уставни суд Републике Србије у својим одлукама, поводом сличног тј. идентичног правног питања- престанка радног односа полицајцима на основу члана 168. Закона о полицији а у вези са чланом 111. истог закона. Предложио је да суд донесе решење којим се дозвољава понављање поступка окончаног пресудом Управног суда 27307/10 те да у спору пуне јурисдикције преиначи наведену пресуду, усвоји тужбени захтев тужиоца, поништи решење туженог број: 118-1-69/10 од 26.08.2010. године и обавезе туженог да тужиоца врати на рад. Трошкове управног спора је тражио у износу од 33.000,00 динара са припадајућом каматом.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе за понављање поступка, Управни суд је нашао да тужбу треба одбацити, јер тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка.

Увидом у списе предмета утврђено је да је пресудом Управног суда 13 У. 27307/10 од 10.06.2011. године, одбијена тужба тужиоца поднета ради поништаја решења туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра 01 број: 118-1-69/10 од 26.08.2010. године, којим је одлучено да тужиоцу престаје радни однос са 30.08.2010. године, због безбедносних сметњи на основу члана 168. Закона о полицији, а у вези са чланом 111. став 2. истог закона.

Одредбом члана 56. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), прописано је да ће се поступак завршен правоснажном пресудом или решењем поновити по тужби странке ако став из накнадно донете одлуке Европског суда за људска права о истој ствари може да буде од утицаја на законитост правоснажно окончаног судског поступка.

Чланом 59. Закона о управним споровима, прописано је да се у тужби за понављање поступка мора нарочито навести судска одлука донета у поступку чије се понављање тражи, законски разлог понављања (члан 56.) и докази, односно околности које чине вероватним постојање тог основа, околности из којих произлази да је тужба поднета у законском року и чиме се то доказује, у ком правцу и у ком обиму се предлаже измена судске одлуке донете у поступку чије се понављање тражи.

Одредбом члана 60. Закона о управним споровима, прописано је да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице, или да тужба није благовремена, или да странка није учинила вероватним постојање законског основа за понављање.

Имајући у виду наведено, према оцени Управног суда, не може се сматрати да је странка учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка. Ово стога што тужилац своју тужбу заснива на ставу из одлуке Европског суда за људска права, донетој у представци Ивана Милојевића, Миодрага Радосављевића и Петра Величковића против Републике Србије, објављене у “Службеном гласнику РС” број 53 од 07.06.2016. године, која се односи на ситуацију престанка радног односа полицајаца против којих је у току кривични поступак, на основу члана 45. Закона о Министарству унутрашњих послова из 1991. године, док је пресудом Управног суда 13 У. 27307/10 од 10.06.2011. године, одбијена тужба тужиоца поднета ради поништаја решења туженог од 26.08.2010. године, којим је тужиоцу престао радни однос на основу члана 168. Закона о полицији, због безбедносних сметњи. Стога, по налажењу овог суда, наведена одлука Европског суда за људска права, на коју се тужилац позива, није донета у истој правној ствари и не односи се на исту ситуацију у којој је донета пресуда Управног суда којом је окончан поступак чије се понављање тужбом тражи, јер не постоји идендитет странака нити идендитет предмета спора. Полазећи од изнетог, по оцени Управног суда, тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање предметног управног спора у складу са чланом 59. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима.

Имајући у виду наведено, Управни суд је применом одредбе члана 60. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву овог решења.

Суд није решавао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора имајући у виду напред донету одлуку.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.10.2017. године, 15 Уп. 78/16

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП